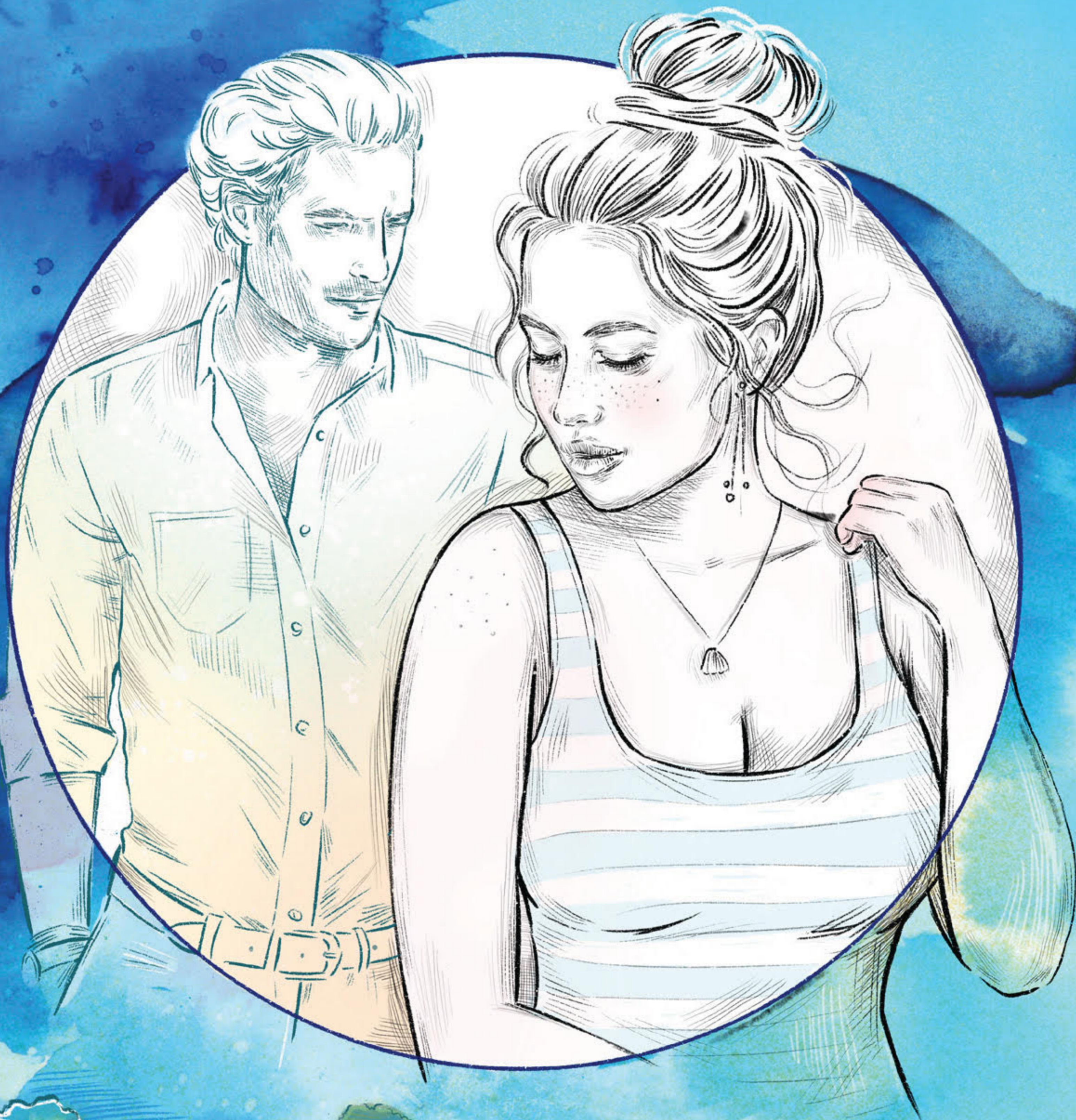

ONA SI NIČ NEPAMÄTÄ. ON SI VŠAK PAMÄTÄ JU...

DETEKTÍV Z MINULOSTI

IVICA ĐURICOVÄ

Ivica Ďuricová

DETEKTÍV Z MINULOSTI

Ona si nič nepamätá. On si však pamätá ju...

Ivica Ďuricová

DETEKTÍV Z MINULOSTI

Copyright © Ivica Ďuricová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou stručných citácií včlenených do článkov a recenzií bez predošlého písomného súhlasu autorky a vydavateľstva.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so žijúcimi alebo nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Jazyková korektúra: Anna Danišová

Dizajn obálky: Ľubomír Letko, štúdio Trendis, www.trendis.sk

Ilustrácia na obálke: Tina Minor, www.tinaminor.com

Viac informácií o knihe nájdete na:

www.ivicaduricova.com

V roku 2020 vydalo vydavateľstvo ADLERVIA PRESS

Adlervia s.r.o., Košeca

1. vydanie

ISBN 978-80-972428-8-6 (epub)

ISBN 978-80-972428-9-3 (mobi)

Venujem mojim strážnym anjelom. Vďaka za tri desaťročia šialenej nadpráce, vy tam hore... Bez vás by som tu už niekoľkokrát určite nebola. Ďakujem vám, mám vás veľmi rada.

PROLÓG

Prišla som o väčšinu spomienok. Nie však o túto. Na tento pocit sa totiž nedalo zabudnúť tak, ako na zvyšok môjho života, ktorý sa po osudnej januárovej noci zmenil na hustú, nepriehľadnú hmlu.

Teraz ma aspoň na chvíľu neobklopovala hmla, ale voda. Pretočila som sa na chrbát, zaklonila hlavu a nohy vymrštila smerom nahor. Potom som pustila z rúk opraty a celkom stratila kontrolu. Nechala som sa iba unášať. Milovala som ten pocit. Bol inštinktívny, nepochopiteľný a priam pudový.

Živel, ktorý ma teraz vlastnil a ovládal, mal miliónkrát väčšiu silu než ja, no ani na sekundu som sa ho nebála. Splynula som s ním. Doslova som sa doň ponorila. Zavrela som oči a vnímala, ako sa okolo mňa mení teplota. Pri členkoch bola chladnejšia, blízko pri tvári teplejšia. Časť tela mi hrialo slnko. Zvyšok bol ponorený do blahodarnej, slanej, no stále pomerne studenej morskej vody.

Milovala som more. Dávalo mi pocit bezpečia. Hoci ma mohlo kedykoľvek pohltiť a vziať mi život, paradoxne som mu tu ako jedinému naozaj dôverovala. Pokojne som sa mu odovzdala a len tak s ním splývala, alebo plávala na znak a nechala si slnkom zahrievať tvár. Keďže som tu bola uväznená už nejaký čas a plávanie bola jedna z mála činností, ktoré som mohla robiť, bola som vo vode často. Zvyčajne každé ráno, keď on ešte spal a ja som mohla plávať v pokoji aj hodinu bez toho, aby na mňa dozeral. Tak ako dnes.

Netuším, koľko času uplynulo, odkedy som vyšla zo spálne a rovno z postele si to cez terasu namierila do mora. Zopár dĺžok, znak, splývanie. Potom škvŕkanie žalúdka a čas na raňajky. Z vody ma vždy vyhnal až hlad. Zamierila som k brehu a keď som bola už celkom blízko a nohami dočiahla na dno, z plávania sa stalo nemotorné kráčanie ešte stále hlbokou vodou. Po pár metroch ku mne pláž začala byť milosrdná a zvažila sa na plytčinu, po ktorej som už prešla celkom pohodlne.

Hustý slaný závoj mi postupne padal z pliec na boky, až celkom sklzol k členkom. Nechal na mne iba spomienku na seba v podobe stoviek drobných slaných kvapôčok, ktoré sa ligotali v skorom rannom slnku. Okrem nich som na sebe nemala nič. Rada som občas chodila plávať nahá. Nič ma neobmedzovalo a ja som sa aspoň vo svojej hlave mohla cítiť na chvíľu slobodná.

Myslela som si, že o takomto čase bude ešte spať. Že nazad do spálne preklznem nepozorovane. Ako vždy. Vždy to tak predsa bolo. Alebo nie? Koľkokrát ma už takto videl? A nič nepovedal?

Stál tam, pri okraji svojho okna za ľahučkou organzovou záclonou a skrýval sa. Dnes však bolo akosi viac veterno a práve to ho zradilo. Vánok pohlol záclonou a ja som na kratučký moment

zbadala jeho siluetu. Díval sa na mňa, ako nahá vystupujem z mora a žmýkam si slanú vodu z mokrých vlasov. Na krátky moment som stuhla a zadívala sa jeho smerom. Prichytila som ho pri špehovaní a on ma zasa prichytil nahý. Kto z nás sa mal cítiť horšie? Ruky mi ostali vo vlasoch a kvapôčky z ich končekov mi padali na nohy zaborené v piesku. Po pár kvapkách som sa pohla smerom k plážovému domu a on sa zasa pohol preč spoza záclony.

Mal ma strážiť, no musel to robiť až takto dôkladne? Čo sa mi stane vo vode? Zožerie ma žralok? Nehrozilo mi tu žiadne nebezpečenstvo. Alebo som si to aspoň myslela. Možno bude pre mňa napokon najväčším nebezpečenstvom on. Muž, ktorý bol pre mňa obrovskou neznámou, pretože som si ho nepamätala...

KAPITOLA 1

Niektó volal moje meno akoby z diaľky. Ledva som ho počula. Zdá sa mi to? Alebo niekto na mňa naozaj kričí? Možno to nebolo moje meno, nechám to tak. Potom sa ale hlas ozval znova a bol o čosi bližšie. Znel výraznejšie.

„Slečna Fiore. Slečna Fiore!“

Tentokrát bol naozaj neodbytný. Čo chce? Spím, nech ma nechá na pokoji.

„Slečna Fiore!“

Znova. Už som ho počula celkom zreteľne a vyburcoval ma k tomu, aby som reagovala. Zrazu mnou trhlo. Otvorila som oči a snažila sa zaostríť na svet okolo seba.

Kde to som? Čo sa to so mnou deje? A prečo som vlastne spala? Ved' je deň. Za oknom bolo jasné slnečné svetlo, aj keď tak trochu preriedené mrakmi na oblohe. Zvraštila som obočie a uvedomila si, že ma niekto drží za plece. Obrátila som pohľad smerom k postave, ktorá stála po ľavom boku mojej postele. Bola v zelenom. Pri nohách postele stála ďalšia postava, ktorá bola v bielom. A po pravej strane tretia, celá v čiernom. Čo to má znamenať? Prečo sú okolo mojej postele cudzí ľudia?

Vlastne... počkať. Toto nie je moja posteľ. Ani moja izba. Kde som to? A čo do pekla...

„Ste v nemocnici, slečna Fiore,“ prehovoril muž v bielom. Asi som tú otázku vyslovila nahlas. V hlave mi príšerne trešľalo a neuvedomovala som si, čo vlastne robím. Snažila som sa posadiť, no postava v zelenom ma jemne pritlačila naspäť na vankúš. Až vtedy som si všimla, že je to celkom pekná mladá žena. Sestrička. A pri nej stojan s infúziou. S hadičkou. Smerujúcou do mojej ruky. Druhou rukou som si chytila boľavú hlavu a zistila, že na vlasoch mám akúsi drsnú tkaninu.

„Máte na hlave obväz, nedotýkajte sa jej príliš. Mali ste silný otras mozgu, otvorené rany a ešte čakáme, či nebudete mať vnútorné krvácanie,“ povedal muž v bielom. Pochopila som, že musí byť lekár.

„Čo...“ Ticho. Môj hlas mi znel zvláštne. Nevládala som rozprávať. Mala som pocit, že dostať zo seba jednu celú vetu mi trvá večnosť. „Čo sa stalo?“

„Mala si autonehodu. Pamätáš si na okolnosti?“ spýtal sa ustarostene muž v čiernom. Jeho identita sa môjmu otrasenému mozgu zatiaľ nevyjavila.

„Nie,“ vysúkala som zo seba.

„Nespomínaš si vôbec na nič?“ spýtal sa znova.

Vnútorne som sa rozčúlila, svoj hnev som však nevedela dať navonok najavo, pretože som sa cítila ako tisícročná korytnačka. Všetko mi trvalo desaťkrát dlhšie ako zvyčajne. „Nie,“ povedala

som znova.

Muž v čiernom stisol pery do úzkej dlhej čiary. Potom sa pozrel na doktora. „Budeme sa tu striedať s kolegami, kým nám nepotvrdíte, že je mimo ohrozenia života. Hneď ako bude možné prepustiť ju do domáceho liečenia, dáte mi vedieť a preberie si ju naše oddelenie, áno?“ Rozprával o mne, akoby som tu ani nebola.

„Kto ste?“ spýtala som sa ho.

Odhrnul si z čela neposlušnú šticu blond vlasov, ktoré mal zostrihané do boku a zadíval sa na mňa upreným pohľadom. Evidentne rozmýšľal, čo má povedať. Potom sa miesto odpovede pozrel na doktora.

„To je normálne, s tak vážnym úrazom zvyčajne prichádza aj strata pamäte. Pravdepodobne bude krátkodobá,“ povedal sucho. Už zasa sa o mne bavili, akoby som tu nebola.

Chcela som niečo namietajúť, no v tom momente som si uvedomila, že mám naozaj v hlave akosi prázdno. Nespomínala som si na žiadnu nehodu, o ktorej hovorili. Snažila som sa vybaviť si, čo sa dialo posledné dni, no čím ďalej do minulosti som sa chcela dostať, tým väčšia hmla sa mi rozlievala pred očami.

„Viete, ako sa voláte, slečna?“ spýtal sa ma lekár.

„Fiore,“ odvetila som trochu nazlostene.

Lekár stále čakal. Logicky, povedala som mu totiž iba svoje priezvisko, ktorým ma predtým sám nazval.

Bože... V tom momente ma to všetko dobehlo a do očí sa mi nahrnuli vzdorovité slzy. „Ja...“ Potiahla som nosom. „Ja... neviem,“ povedala som bezradne.

„To je v poriadku, zlatko,“ tíšila ma sestrička. Pohľadila ma po ruke a jej prítomnosť ma upokojovala. Aspoň niekto z nich troch mi poskytoval aký-taký pocit bezpečia. Nevedela som nič. Vedela som len to, čo mi povedali. Že sa priezviskom volám Fiore, ležím v nemocnici, mala som autonehodu a oni čakajú, či nebudem mať krvácanie do mozgu. Nič viac. Evidentne som po náraze stratila pamäť a muž v čiernom sa tváril tak ustarostene, akoby to bol koniec sveta. Mala som si ho pamätať? Bol to niekto z môjho okolia? S lekárom sa rozprával o akomsi striedaní a o oddelení, to znelo skôr formálne ako blízko. Zopakovala som teda svoju otázku smerom k nemu: „Kto ste?“

Muž v čiernom sa rukami oprel o vyvýšený bočný okraj mojej posteľe. Potom sa nadýchol a vydýchol, akoby stále uvažoval, čo mi odpovedať. Napokon sa predsa len rozhybal.

„Som príslušník miestneho kriminálneho policajného zboru, madam.“ Mala som pocit, že chce ešte niečo dodať, napokon však zatvoril ústa a už iba vraštil obočie. Predtým mi tykal, teraz mi začal vykať. Bola som zo všetkého už úplne dopletená.

Do očí sa mi opäť nahrnuli slzy. Nekontrolovateľne som sa roztriasla. Chcela som niečo povedať, no miesto toho som iba lapala po dychu. Lekár ku mne ihneď priskočil a priložil mi ruku

na zápästie.

„Dýchajte pomaly, slečna Fiore, nič sa nedeje. Dýchajte pomaly.“ Jeho hlas bol výrazný, no pokojný.

Mala som nával paniky. Lekár niečo zašomral sestre a tá o chvíľu pribehla so striekačkou plnou čírej tekutiny. Odpojila mi z kanyly zavedenej do zápästia infúziu a jedným plynulým pohybom do nej vliala obsah pripravenej striekačky. Na malý moment ma zalialo teplo a hneď potom trasenie ustalo. V mojom tele sa rozhostil pokoj. Sestra opäť spojila infúziu a lekár ešte chvíľu kontroloval môj tep. Muž v čiernom stál obďaleč a pozeral na mňa pohľadom, ktorý som nevedela identifikovať.

„Čo... som... spravila?“ spýtala som sa. Mala som pocit, že medzi jednotlivými slovami som urobila aspoň minútové rozstupy. Hlava mi fungovala príšerne pomaly. Zdalo sa mi, že zasa zaspávam.

„Nič ste neurobili, Eliza. Dostali ste šmyk na zľadovatej ceste, keď ste sa nevenovali riadeniu. Pre okolnosti vašej nehody teraz musíte byť pod ochranou nášho oddelenia,“ vysvetľoval.

Ja som ho ale vnímala už len na polovicu. Jednak som ničomu nerozumela a jednak mi viečka klesali stále viac a viac. Nechcela som nič iné, iba zavrieť ich úplne a zabudnúť na svet. Zaspať a tváriť sa, že sa nič z tohto nestalo. Že ma žiadny hlas nikdy nevolal a že naďalej spím spánkom, ktorý je absolútne bezsenný, temný a blahodarný. Chcela som upadnúť do zabudnutia a už nikdy z neho nevyjsť...

Keď som sa znovu zobudila, muž v čiernom sedel na kresle kúsok od mojej postele a hľadel niekam do diaľky. Za oknom bola tma. Netuším, ako dlho som spala. Matne som si spomenula na to, ako ma nazval, skôr než som zaspala uprostred jeho vety.

„Eliza...“ zašepkala som.

Muž v čiernom vyskočil na rovné nohy a ihneď pribehol k mojej posteli. „Ste v poriadku? Je vám niečo?“ opýtal sa vystrašene.

„Eliza?“ zopakovala som, tentokrát hlasnejšie. Uprela som naňho svoj pohľad, aby pochopil, že je to otázka, ktorú smerujem jemu.

Zdalo sa, že mu chvíľu trvalo, kým pochopil. „Áno, Eliza. Tak sa voláte.“

Iba sa mi to prisnilo, alebo som na jeho perách zbadala niečo ako náznak nepatrného úsmevu? Pokúsila som sa o to isté, no príliš mi to nešlo. V hlave mi stále trešťalo, mala som pocit, akoby mi ju niekto dal do zveráka a úporne sa snažil zaťahovať ho každou sekundou viac a viac.

„Eliza Fiore,“ zopakovala som. Moje údajné meno sa mi celkom páčilo. Bol to však jediný čriepok mojej identity, nič iné som zatiaľ o sebe nevedela. Chcela som viac. Chcela som súvislosti. Chcela som svetlo, ktoré by prežiarilo tú neznesiteľnú hmlu v mojej hlave a poskytlo mi záchytný

bod, od ktorého by som sa mohla odraziť. Takto som sa iba utápala v ničote.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa ho. Tentokrát už úplne pokojne.

„Mali by ste si ešte pospať, madam. Sú dve hodiny v noci,“ povedal.

Očami som zablúdila k veľkým digitálnym hodinám, ktoré viseli na nemocničnej chodbe presne oproti dverám do mojej izby a ja som na ne mala z postele dokonalý výhľad. Svietilo na nich presne 2:22. Usmiala som sa. „Aké pekné číslo.“

„Prosím?“ spýtal sa policajt nechápavo.

Očami som pokynula smerom k chodbe. Keď sa pozrel tam, kam som sa dívala ja, hodiny práve preskočili z 2:22 na 2:23. Usmial sa. Jeho pery boli veľmi pekné, keď sa usmievali.

„Prečo si ma má prebrať vaše oddelenie, keď som nič nespravila?“ Bola to asi najdlhšia veta, akú som zo seba dostala od momentu precitnutia. V hlave som síce mala hmlu, no upokojovalo ma, že z rozhovoru s lekárom a s ním som si pamätala všetko.

„Pretože ste chránený svedok,“ povedal.

KAPITOLA 2

Na ďalší deň ráno prišiel lekár a na jeho tvári bolo vidieť optimizmus. „Nie je vám na vracanie?“ opýtal sa ma už asi po stýkrát. Chodili ma aj so sestrami pravidelne kontrolovať.

„Nie,“ odpovedala som.

„Bolesti hlavy?“ pokračoval vo výsluchu.

„Stále,“ prikývla som a s každým pohybom sa mi moje slová iba potvrdzovali. Stále mi ju šlo roztrhnúť.

„CT vyšetrenie hlavy aj MRI mozgu ste mali v poriadku. Máte pomliaždeniny a postkomočný syndróm, bolesti hlavy ešte môžu pokračovať dlho. Takisto aj strata pamäte. Postupne by sa vám však mala vracat'. Netlačte na seba,“ vysvetľoval. Potom sa obrátil smerom k policajtovi, ktorý sa odo mňa nepohol od momentu, keď som sa prebrala. Teda aspoň nie v čase, keď som bola hore. Netuším, čo robil, kým som spala.

„Myslím, že ju môžeme prepustiť,“ povedal doktor.

„Výborne,“ odvetil policajt nedočkavo, akoby sa mal tento moment udiat' už dávno predtým.

„Kedy nám dáte papiere?“

Lekár niečo netrepežlivo zašomral a zmizol za dverami izby. Sestra spolu s ním.

„Priniesol som vám nejaké veci na oblečenie a základnú kozmetiku. To vám bude musieť počas pobytu v úkryte stačiť.“ Informácie zo seba sypal mechanicky, akoby boli samozrejmosťou.

Áno, bola som spomalená, no slová úkryt, pobyt a stačiť mi docvakli až príliš rýchlo. „Chcem ísť domov,“ povedala som.

„Je mi to ľúto, madam, ale to nebude možné,“ povedal bez toho, aby sa na mňa pozrel.

„Ale bude,“ odsekla som, „jednoducho idem a hotovo.“ Nevedela som tak úplne, kto je Eliza Fiore, no táto priamočiarosť mi k nej sedela. Toto som bola ja.

„A viete, kde bývate?“ Záhadný neznámy s plavými vlasmi sa na mňa pozrel prísny pohľadom.

Stisla som pery a zvrátila obočie. Samozrejme, že som nevedela. Na moment som zatvorila oči, akoby mi to malo pomôcť rozohnať hmlu v mojej hlave. Nič sa však nedialo. Žiadna spomienka. Ani žiadna cesta k nej. Nič, nič a zasa raz nič. Nervózne som vydýchla a pozrela naňho s obavou v očiach. „Ako mám vedieť, že vám môžem veriť?“

Muž v čiernom nič nepovedal, iba z vnútorného vrečka saka vytiahol kožený obal s odznakom. Pochopila som. Dobré, naozaj je policajt. Aj tak mi to však nedalo.

„A čo moja rodina? Moji priatelia?“ Nebola som si istá, či mám nejakých blízkych, ktorí si o mňa robia starosti. On však ihneď zareagoval, takže som nejakých evidentne mala.

„Majú informáciu, že ste v bezpečí. Velenie ich upovedomilo, že ste chránený svedok a že sa s vami teraz nemôžu kontaktovať. Berieme vás do bezpečia a keď sa situácia vyrieši, znovu ich uvidíte. Nemusíte sa ničoho báť.“ Jeho hlas znel mierne, i keď stále autoritatívne. Snažil sa docieľiť, aby som neprotestovala a poddala sa mu. „Dôverujte mi,“ povedal potichu.

Nechcela som mu dôverovať. Nevieť prečo. Bolo to zvláštne, pretože som mala pri ňom istý pocit familiárnosti, akoby som ho poznala. Zároveň ale vo mne vyvolával strach. Bol policajt z kriminálneho oddelenia a ja som mu mala byť vydaná napospas. Bohvie na ako dlho a kde. Tú otázku som zrejme tiež mimovoľne vyslovila nahlas, pretože mi na ňu odpovedal.

„Nemôžem vám nič povedať, pre vašu vlastnú bezpečnosť. Čím menej budete vedieť, tým lepšie. Odídeme na takzvané chránené miesto, vonku nás čaká auto. Prezlečte sa, prosím, a vyrazíme hneď, ako vás prepustia.“ Blondiak v čiernych rifliach, čiernom tričku a čiernom casual saku so mnou nediskutoval. Dával povely, ako sa na správneho policajta patrí.

Chcela som vyskúšať, čo by s ním urobil môj vzdor, no sama som rýchlo pochopila, že naň nemám silu. Len čo som zišla z postele, príšerne sa mi zatočila hlava. Chytila som sa okraja, aby som nespadla. Môj budúci väzňiteľ ku mne okamžite priskočil a zachytil ma.

„Sestra!“ zakričal autoritatívne.

Z chodby dnu ihneď pribehla prvá sestrička, ktorá šla okolo. Bola to tá, ktorá ma držala za plece v deň, keď som sa prebrala.

„Ste v poriadku? Sadnite si,“ pokynula mi milým hlasom.

„Nič mi nie je, iba sa mi zatočila hlava,“ uistila som ju.

„Čo jej je?“ spýtal sa muž v čiernom vedľa mňa, akoby som tam zasa nebola. Vlastne som stále nepoznala jeho meno a premýšľala som, či sa ho niekedy v blízkej dobe dozviem.

„Zavolám doktora,“ povedala sestra.

O chvíľu chodbou zasa preletel biely plášť a ticho doviaľ až do mojej izby. So sestrou si vymenili pár viet, ktorým som nerozumela. Medicínske výrazy na mňa pôsobili ako cudzí jazyk. Tajomný príslušník kriminálky im zrejme nerozumel o nič viac. Doktor mu teda začal vysvetľovať veci po lopate: „Závrate sú prirodzenou súčasťou postkomočného syndrómu. Má aj blokádu krčnej chrbtice, tieto stavy môžu trvať mesiace. Budete musieť byť trpezliví.“

„Nemôže sa jej stav náhle zhoršiť?“ Tajomný policajt viditeľne znervóznel.

„Nemal by sa,“ upokojil ho lekár.

Na pocit, že som v miestnosti neviditeľná, som si začala pomaly zvykať.

„Podte, pomôžem vám prezliecť sa,“ pokynula mi sestrička a oboch príslušníkov mužského pohlavia studeným pohľadom vypoklonkovala z izby. Keď som na sebe konečne mala legíny a dlhý, nepravidelne strihaný top miesto nemocničnej nočnej košele, cítila som sa oveľa lepšie. Sestra na chvíľu odbehla a potom zasa pribehla aj s prepúšťacou správou. Dala mi ju podpísať a zaželala

mi veľa šťastia a skoré uzdravenie.

O pár sekúnd nato sa v izbe opäť zjavil môj čierny tieň. Tušila som, že bez neho nejaký čas neurobím už ani krok. Vzal do ruky tašku s mojimi vecami a podal mi rameno. Chvíľu som naňho zízala ako na zjavenie.

„Ak by sa vám opäť zatočila hlava,“ povedal sucho. „Alebo chcete, aby som vás k autu zaviezol na vozíku?“

„Nie, preboha,“ odvetila som vzdorovito a zodvihla bradu. Pomalým krokom sme sa vybrali von z nemocnice. Tesne pred východom mi podal bundu a ja som sa do nej zababušila. Vonku bola poriadna zima.

Netušila som, kam ideme, no s nevôľou som nasadla do jeho veľkého auta. Tentokrát to však nespôsoboval on, ale to auto. Nevedela som si to vysvetliť, no začalo mi byť akosi zle. Nič som nevravela. Vedela som, že nemá zmysel protestovať, rozhodla som sa teda vydržať.

Príslušník kriminálnej polície naložil moje veci do kufra a sadol si za volant. Naštartoval. Bez slova sa pohol smerom na výjazdovú cestu z parkoviska. Oprela som sa hlbšie do sedadla a zavrela oči. Hlava sa mi stále točila a príšerne ma bolela. Ubehlo pár minút a môj šofér sa preľučkoval ulicami mesta až na diaľnicu. A tu sa začalo diať niečo, čo som absolútne neočakávala.

Snažila som sa zhlboka dýchať, no veľmi mi to nešlo. Hneď ako som zbadala zvodidlá, prišlo mi na vracanie. Začala som sa triasť a opäť ma zachvátila panika ako vtedy v nemocnici.

„Eliza, čo vám je?“ spýtal sa policajt vedľa mňa.

Neodpovedala som. Sama som totiž nevedela.

„Eliza, no tak...“ zopakoval pokojne. „Mám zastaviť?“

Mlčala som a snažila sa identifikovať, čo chce urobiť môj žalúdok. Bála som sa, že keď otvorím ústa, aby som mu odpovedala, pôjde celý jeho obsah von. Keď som mala oči otvorené a dívala sa na bleskurýchlo ubiehajúce zvodidlá, myslela som, že zošaliem. Keď som ich zatvorila, hlava sa mi točila tak, akoby som ráno vstala po poriadnej opici. Ibaže bez tej zábavy predtým. Nebolo mi dobre ani tak, ani tak. Mala som pocit, že idem vracať.

Keď ma prvýkrát naplo, práve sme minuli odpočívadlo. Skvelé... pomyslela som si.

„Eliza, hovorte so mnou,“ prikázal môj strážca teraz už autoritatívne.

„Zastavte,“ vysypala som zo seba a naplo ma znovu. Rýchlo som dýchala a do očí sa mi opäť tlačili protestné slzy. Nie preto, že by som bola smutná či nahnevaná, ale preto, že moje telo nevedelo, čo so sebou.

Keď auto zastavilo na krajnici a policajt vedľa mňa zapol štyri smerovky, otvorila som dvere a rovno sa vydávala na krajnicu. Kašlala som, pachuť obsahu svojho žalúdka som cítila až v nose a márne sa snažila ovládnuť trasenie, ktoré zachvátilo celé moje telo. Ubehla asi minúta, keď sa pri mne z vonkajšej strany objavil môj strážca, tentokrát už aj s oranžovou vestou navyše. Podal mi

fľašu vody a vreckovky.

„Dýchajte zhlboka, pokoj.“ Jeho hlas nemenil výšku, no zdalo sa mi, že je v ňom náznak strachu. Možno nevedel, čo so mnou má robiť. Rovnako ako som to nevedela ani ja.

„Na najbližšom výjazde zídeme z diaľnice a pôjdeme po regionálnych cestách,“ povedal.

Stráviť čo i len ďalšiu minútu v aute sa mi zdalo priam nepredstaviteľné. „Iný spôsob dopravy na miesto nie je?“ V hlase som mala zúfalstvo. Netušila som, prečo takto reagujem, no predpokladala som, že moje podvedomie malo na rozdiel od môjho vedomia na moju údajnú autonehodu ešte príliš čerstvé spomienky.

„Dajte mi chvíľu, zavolám si a vy sa zatiaľ vydýchajte.“ Prekročil zvodidlá a kúsok sa odo mňa vzdialil. Nie však príliš, akoby ma chcel mať stále pod dohľadom.

Kým on telefonoval, ja som sa snažila robiť, čo mi kázal. Aj keď v stojacom aute na diaľnici, okolo ktorého ďalšie vozidlá doslova prelietavali rýchlosťou 130 kilometrov za hodinu a viac, to bolo takmer nemožné.

Keď sa môj tajomný šofér vrátil, bez slova opäť naštartoval, ustarostene sa na mňa pozrel a vyrazil na cestu. Hneď ako sme sa pohli, záchvat paniky sa mi začal vracáť, zjazd z diaľnice však našťastie nebol ďaleko. Zišli sme asi o dva kilometre a zastavili na prvom parkovisku, ktoré zbadal.

„Teraz vám dám utišujúce lieky, ktoré vám nabalil doktor a sadnete si dozadu,“ skonštatoval. Nepýtal sa. A ja som neodporovala. „Potom sa presunieme na najbližšiu vlakovú stanicu, z ktorej ide autovlak a ten nás odvezie približne tisíc kilometrov. Pospíte si, malo by vám byť lepšie. Neskôr ešte budete musieť zvládnuť presun trajektom a niekoľko ďalších kilometrov autom. Lieky by nám mali vystačiť na celú cestu.“ Slová zo seba sypal s pokojom Angličana, akoby sme šli len niekam na nákup. Mne však toto všetko pripadalo ako absolútne šialenstvo. Mala som obviazanú hlavu, práve som sa niekoľkokrát povracala a príšerne sa mi točila hlava. Netušila som, kto som a tento čudák ma chcel odviezť na miesto, ktoré malo byť vzdialené minimálne 1500 kilometrov od parkoviska, na ktorom sme práve stáli. Smutné bolo, že som ani nevedela, kde sme teraz.

„Dobre,“ povedala som rezignovane. Nemala som silu protestovať. Nechala som ho, aby mi z tašky vybral utišujúce lieky a jeden mi z obalu vytlačil na nastavenú dľaň. Zapila som ho vodou a presadla si na zadné sedadlo. Netrvalo dlho a tabletky zabrali. Chcelo sa mi spať. Netuším kedy a ako, ale auto zrazu zastavilo a my sme sa ocitli na stanici. Bolo mi rovnako zle ako predtým, už som ale aspoň nevracala a mohla sa presunúť do vlaku na provizórnu posteľ v ležadlovom vagóne. Prespala som aj zvyšok cesty týmto monotónnym dopravným prostriedkom. Moje telo očividne potrebovalo veľa spánku.

Keď sme sa dopravili do ďalšieho čiastkového cieľa, môj tieň mi previazal obvazy na hlavu a prichystal mi ďalší oblbovák. Trajekt bola väčšia výzva. To už sa mi spať veľmi nedalo, a tak som väčšinu cesty strávila na hornej palube opretá o zábradlie. Občas aj prevesená cezeň, keď šiel znovu

von obsah môjho žalúdka. Loď sa neprijemne hojdala a jediné, čo ma trochu utišovalo, bol jemný svieži vánok, ktorý robil tichú kulisu tmavej nočnej plavbe. Netušila som, v akej krajine sme boli, ani kam smerujeme. Keď loď zastavila v prístave, tieň ma hnal nazad do auta, nestihla som si prečítať žiadne nápisy ani tabule, aby som sa zorientovala. V aute som si opäť sadla na zadné sedadlo, dala si ďalšiu tabletku na poslednú časť cesty a opäť zaspala.

Zobudila som sa až v momente, keď auto zastavilo. Rozospato som otvorila oči a hneď ich aj znovu zavrela, pretože ma oslepilo silné dopoludňajšie slnko. Môj tichý sprievodca otvoril dvere na zadnej strane auta a prikázal mi odopnúť si pás. Potom mi podal ruku a ja som opatrne vyšla z auta. Keď som sa konečne trochu rozhliadla, neverila som vlastným očiam.

Boli sme totiž...

KAPITOLA 3

Pri mori. No áno. Uprostred ničoho, kam som až dovidela, bolo iba more, pustá pláž a palmy. Jedna jediná prašná príjazdová cesta. A plážový dom, ktorý bol ako vystrihnutý z luxusnej robinzonády.

Ešte stále som bola omámená liekmi a bolo mi dosť zle, no čerstvý slaný vzduch a tá nádherná scenéria pred očami mi vyčarovali letný úsmev na tvári. Boli sme síce pri mori a bolo tu výrazne teplejšie ako na mieste, z ktorého sme odchádzali, nebolo to však žiadne tropické leto. Trápila som svoj mozog a snažila sa zistiť, kde sme. Na nič extra som však neprišla. Stála som pri veľkom SUV a nemo hľadela na šumiacu hladinu tyrkysovo-modrej masy vody. Bola som fascinovaná a v mojom vnútri na chvíľku zavládol pokoj. Chcela som sa o tento moment s niekým podeliť, môj čudný šofér mi ale nevenoval ani štipku pozornosti.

Miesto pohľadu na more upriamil svoj pohľad do otvoreného kufra auta a úpenlivo premýšľal, čo z neho zobrať ako prvé. Napokon sa rozhodol pre dve veľké čierne debny, ktoré už na pohľad vyzerali nebezpečne. Zobral obe naraz, každú do jednej ruky a vybral sa smerom k domu. Kufor auta nechal otvorený. Nie, že by na tom záležalo, veď tu zrejme široko-d'aleko nebolo živej duše.

Cupkala som za ním smerom k domu a bola som zvedavá. Na dom, na more, na obsah jeho čudnej batožiny. Konečne som sa cítila trošku uvoľnenejšie a apatiu z utišujúcich tabletiiek vystriedala povznesenejšia nálada. Čiernoodenec ju však so mnou nezdíeľal.

„Čo je v tých debnách?“ spýtala som sa, keď ich položil na zem pred vchodové dvere a z vrecka na nohaviciach vytiahol zväzok kľúčov. Chvíľu hľadal ten správny a moju otázku úplne grobiansky ignoroval.

Keď našiel pasujúci kľúč, otvoril dvere a znovu zodvihol čudné debny. Vstúpil dnu a ja som ho nasledovala. Do nosa mi udrela zvláštne povedomá vôňa. Miešali sa tu tóny slanej morskej vody, levandule, kvetov tiaré a jemnej zatuchliny, keďže sa tu určite nejaký čas nevetralo a výmenu vzduchu zabezpečovali iba tenké prieduchy v spodnej časti vchodových dverí.

Obzerala som sa po priestrannej vstupnej hale, ktorá sa plynule prelínala s veľkou obývačkou. Stála som vo dverách a moja hlava začala zasa o čosi viac bolieť. Namáhala som ju a snažila sa úporne spomenúť si, prečo mi je tá vôňa taká známa. Je to nejaký parfum, ktorý som poznala od niekoho z mojej minulosti? Alebo mi má evokovať nejaký zážitok? A čo tento prímorský domček? Vyzeral ako z katalógu luxusnej cestovky, ktorá vám ponúkne hniezdočko lásky niekde mimo civilizácie za ťažké tisíce, aby ste mali so svojím milencom súkromie.

Ja som tu však nebola s milencom, ale s čudným nemým príslušníkom policajného zboru, ktorý

striedavo mizol vo dverách a zasa do nich vchádzal. Nosil dnu všetku našu batožinu a keď s týmto procesom asi o päť minút skončil, zavrel vchodové dvere, zamkol ich a kľúče si opäť strčil do vrečka. Zasa som sa cítila ako väzeň.

„Čo je v tých debnách?“ zopakovala som svoju otázku.

Môj spoločník sa na mňa prísne pozrel a potom odvrátil pohľad. „Čím menej sa budete pýtať, tým lepšie, Eliza.“

„Nemôžete mi odpovedať na jednu hlúpu otázku?“ osopila som sa naňho, akoby chránil štátne tajomstvo. Mal chrániť mňa, no už teraz sa mi toto jeho čudné tajnostkárstvo nepáčilo. Ešte sme len prišli, už bol na mňa protivný.

„Moja odpoveď sa vám nebude páčiť, tak načo si komplikovať život.“

„Ako viete, čo sa mi bude a nebude páčiť?“ Zodvihla som obočie.

„Jednoducho. Ste žena.“

V tom momente do mňa vošlo sto čertov. „Čo ste práve povedali?!“

„Že ste žena.“ V jeho hlase nebola ani štipka akejkoľvek emócie. Bol strohý a odmeraný.

„A vy ste arogantný idiot,“ odsekla som a ráznym krokom si to namierila dakam preč. Netušila som, kam idem, keďže som dom nepoznala. O to komickejšie vyznela moja snaha o teatrálny odchod. Nemala som však na výber. Nechcela som v jeho prítomnosti stráviť už ani sekundu, hoci som vedela, že ho budem musieť tolerovať ešte ktovie ako dlho. Nevedela som nič viac, iba toľko, že som teraz pod ochranou špeciálnej policajnej jednotky a bude to tak dlho, kým nepominie hrozba viažúca sa k mojej autonehode. To bola celá informácia, ktorú som dostala. Nič viac, nič menej. Vlastne som ani nevedela...

„Ešte jedna otázka,“ vyšlo zo mňa nabrúsene, keď som sa vrátila do veľkej obývačky, kde pekný čudák v čiernom práve otvoril jednu z veľkých debien.

„Áno?“ opýtal sa znudene bez toho, aby sa na mňa pozrel.

„Ako sa vlastne voláte?“

Vtedy zdvihol zrak sponad veka debny a pohol rukami tak, že som počula niečo zacvaknúť. Akoby sa pohol nejaký kovový mechanizmus. Chvíľu na mňa hľadel a potom zo seba dostal tie štyri odporné chladné slová: „Môžete ma volať Detektív.“

„Detektív,“ vyprskla som a zhlboka sa nadýchla. Potom som vydýchla. Pochopila som, že nemá zmysel baviť sa s ním. Nie teraz. „V poriadku, Detektív,“ povedala som a vzala si veľkú tašku a kufor, ktoré očividne patrili mne, pretože boli položené bokom od tých ostatných. Ako som si tašku prehodila cez plece, zatočila sa mi hlava a hodilo ma do strany. V poslednej chvíli som sa zachytila o okraj pohovky, ktorá bola položená uprostred priestrannej obývačky. Detektív ku mne okamžite pribehol a podoprel ma. Nič som nevravela. Musela som uznať, že reflexy mal rýchle ako panter. Akoby neustále čakal nejakú hrozbu a okamžite na ňu reagoval.

„Dajte to sem,“ povedal teraz už trochu miernejšie a bral mi tašku z pleca. Kufor na kolieskach som aj naďalej vzdorovito držala v ruke, a tak ma nechal a vybral sa k dverám, ktoré boli takmer v rohu veľkej miestnosti.

Otvoril ich a bez slova vstúpil dnu. Nasledovala som ho. Keď som vošla, ocitla som sa v tej najkrajšej spálni, akú som kedy videla. Predo mnou trónila obrovská kráľovská posteľ s vysokým matracom a ľahučkým záclonovým baldachýnom, padajúcim dolu popri štyroch stĺpoch v každom rohu postele. Na matracoch boli starostlivo naukladané kopy vankúšov s krásnymi vzormi. Ligotavé zlaté mušle, morské vlny, tyrkysové morské koníky, imitácie kamienkov, niektoré z nich orámované námorníckym lanom, iné so strapcami, niektoré iba hladké. Celá izba bola zariadená v modrých, tyrkysových a pieskových tónoch. Po jednej celej stene sa tiahli vysoké francúzske okná, za ktorými bola priestranná terasa s oblúkovitými pergolami a cestička, ktorá viedla priamo na pláž a k moru.

Otvorila som okno, vyšla na terasu a znovu stratila dych. Miešali sa vo mne všetky možné pocity. Na jednej strane som bola zmätená a rozčúlená, že tu musím byť, na druhej strane som bola fascinovaná scenériou, ktorá ma obklopovala. Cítila som sa tu v bezpečí. Tak akosi intuitívne a podvedome. Na chvíľu som bola prinútená ujsť pred svetom, aby som ho znovu objavila sama v sebe. Ten svet, na ktorý som zabudla po silnom údere do hlavy. Ten svet, ktorého jediná živá časť mi teraz stála za chrbtom a pozerala sa rovnakým smerom ako ja. Cítila som teplo, ktoré sálalo z jeho tela a počula jeho tichý dych. Už som aj zabudla, že som naňho bola nahnevaná.

„Čí je tento dom?“ spýtala som sa ho.

Chvíľu mlčal. Už som prestala očakávať odpoveď. Napokon odpovedal, nie však na to, na čo som sa pýtala. „Podťe sa vybaľiť, Eliza, táto spálňa je vaša.“

Tentokrát som nereagovala ja. Vošla som dnu chvíľku po ňom a zvalila sa na posteľ. Na moment som zatvorila oči, no ihneď sa mi začala točiť hlava, a tak som ich znovu otvorila. Bez štipky nadšenia som hľadela na vintage skrine, ktoré boli vedľa seba natisnuté na stene oproti francúzskym oknám. Nechcelo sa mi vybaľovať. Odmietala som sa zmieriť s osudom, a tak som iba protestne otvorila kufor a nechala ho nevybalený vedľa jednej zo skriň.

Potom som šla mlčky preskúmať dom. Vyšla som sa pohľadu večne namosúreného strážcu, ktorý sa stále vybaľoval v obývačke. Dom mal niekoľko ďalších miestností, okrem iného dve kúpeľne, jednu s okázalou vírivkou a výhľadom do palmovej aleje za domom, druhú skromnejšiu, iba so sprchovým kútom a drobným umývadlom. Na vyvýšenom poschodí sa nachádzala ďalšia krásna terasa, dve menšie izby a niečo ako ateliér. Interiér bol starostlivo zladený a bolo tu cítiť ženskú ruku. Páčilo sa mi tu. Ak by som si niekedy, nedajbože, zariad'ovala plážový dom, vyzeral by nejako takto. Zišla som späť dolu do obývačky a očami hľadala muža, ktorý mi ako jediný bude robiť spoločnosť nasledujúce dni. Možno týždne. Snáď nie dlhšie, pomyslela som si.

Našla som ho až za rohom, keď som sa ocitla v L-kovej kuchyni. Práve zatváral chladničku, keď

sa do ticha izby ozval môj žalúdok. „Niečo by som zjedla. Ako to vlastne bude s naším stravovaním?“

„Madam, tu nie ste na dovolenke v hoteli. Budete variť,“ skonštatoval sucho.

Zasa sa mi zdvihla žlč. „Pretože som žena?!“

„Nie.“ Prevrátil oči. „Pretože ste šéfkuchárka.“

KAPITOLA 4

--- 179 dní pred nehodou ---

„Eliza! Eliza!“ ozývalo sa kuchyňou hrubým barytónom už od dverí.

„Musíš po mne zasa ziapať?“ odpovedal nežnejší hlas od pracovnej dosky. Nežnosť ale nebola v súlade s vražedným pohľadom ženy, ktorá v ruke držala dlhý ostrý nôž a práve niečo krájala extrémne rýchlymi premyslenými pohybmi.

„Zavolať si ťa nejaký frajerík,“ povedal muž v bielom kuchárskom mundúre a utrel si čelo. Bol spotený a unavený, nechcelo sa mu robiť robotu navyše, no s hroziacim odchodom jeho šéfky von pochopil, že bude musieť.

„Čo chce,“ odvrkla Eliza Fiore, hlava kuchyne. Prestala krájať, vzpriamila sa a jej temperament sršal z každej bunky jej tela.

„Netuším. Massimo mi medzi dverami povedal, že hosť trvá na tom, aby ho navštívil šéfkuchár.“
Zazubil sa. Ešte len videl, ako sa Eliza nadychuje, už tušil, čo príde.

„Šéfkuchárka! Žena, šéfkuchárka!“ vyprskla, položila nôž na stôl a ráznym krokom sa pobrala smerom k lietajúcim dverám von z kuchyne. Na polceste sa ešte zastavila a otočila smerom k svojmu sous chefovi: „Ak sa do piatich minút nevrátim, zrejme som mu vypichla oko dezertnou vidličkou. Budeš mi do basy nosiť pomaranče, Edmond!“

Edmond, jej rovesník s oveľa umiernenějšíou energiou, napriek tomu, že bol muž, sa zachichotal a otočil smerom k pracovnej doske. Jeho šéfka dnes nemala dobrú náladu, ale práve tieto dni boli preňho zárukou tej najlepšej zábavy. Rád si z nej uťahoval a ona sa potom ešte viac čertila. Nechala ho v kuchyni plnej tepla, výparov z jedla a v spoločnosti niekoľkých nedokončených objednávok, kým ona mierila s hromami a bleskami v očiach na pľac do reštaurácie.

„Kde je ten, čo sa chce sťažovať?“ zašomrala popod nos, keď dorazila k Massimovi.

Mladý čašník fľochol smerom k rohu reštaurácie, kde sedela partička dobre vyzerajúcich mužov. „Ten v sivej košeli,“ povedal bez výrazu. „Myslím, že sa nechce sťa...“

To už ale Eliza nepočula, pretože sa rútila k Pánovi Sivému ako prívalová vlna. Musel ju prezradiť jej biely pracovný úbor, pretože vrava pri stole utíchla a Sivý sa na ňu začal zoširoka usmievať.

„Myslel som si, že príde muž,“ povedal a uškrnul sa.

„Ženy patria do kuchyne iba doma?“ Eliza stisla obe dlane najpevnejšie, ako len vedela. Dezertné vidličky boli príliš blízko.